

INGRID RUDAVSKÁ

2026

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

NEODPOČÍVEJ

V POKOJI

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

Text © Ingrid Rudavská, 2026

Ilustrace (obálka a uvnitř) © Ingrid Rudavská, 2026

Překlad: Martin Štefko

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-021-1

ISBN 978-80-7711-022-8 (PDF)

ISBN 978-80-7711-023-5 (ePub)

ISBN 978-80-7711-024-2 (MOBI)

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych tuto knihu věnovala v první řadě Martinu Štefkovi, který mi vydáním splnil jeden z mých největších snů. Jeho přístup a práce jsou nedocenitelné. Podporovat současné autory fantastiky je víc než jen práce a on do toho dává srdce.

Mé poděkování patří Beátce Takáčové a jejímu příteli Petru Dunčákovi za vnuknutí nápadů, bez nichž by tato kniha pravděpodobně ani nevznikla. Dále věnuji knihu Honzovi Vojtíškov, který mě po celou dobu podporuje v psaní, a to i vydáním mých povídek v Krátkém řezu.

V neposlední řadě patří mé díky mým blízkým, jmenovitě Barboře Mačkové za její nejen uměleckou podporu, Janče Sirotové za její pomoc s mými dalšími rukopisy a mé nejoblíbenější kolegyni Hance Kollerové za její podporu, čas a úsměvy, které mi stále věnuje. Ráda bych tuto knihu věnovala také své hlavní umělecké kamarádce Miriam Mihalikové za její uměleckou i lidskou pomoc a podporu, za její nápady a humor, který ji dělá jedinečnou.

Na závěr bych knihu věnovala všem Chujovským, kteří na světě existují. Podobnost je čistě náhodná, neměla jsem tím na mysli konkrétního pana Chujovského. Pokud by se však takový našel, budu ráda, když se mi ozve. Věnuji mu knihu :-)

Abych byla stručná, knihu ještě věnuji všem čtenářům, kterým se jí podaří po všech úskalích prolouskat a dostanou se do cíle.

Na úplný závěr přeji příjemné a pohodlné čtení a krásné halucinogenní a erotické sny :-)))

Milan je chuj, ale že až tak velký, jsem fakt netušil. Dnes navrhl sraz uprostřed ničeho, kdesi za Stupavou u elektrického sloupu. Opodál měl být les.

Pro naše setkání vymýšlel opravdu pestrá místa, pokaždé jiná: popelnice, podchody, tunely, sklepy, kostely, což byla pro mě, ortodoxního ateistu, silná káva, ale s vysokou dávkou apatie jsem to nějak přežil. A pak mě dorazil nákupním centrem, přestože věděl, že obchody a nakupování z duše nenávidím. Modlení mi nevadilo tak moc jako masy chaotických a vyfiknutých lidí. Připomínali obrazce mravenců, bezcílně se promenádujících sem a tam, tak nějak podobně jako o velké přestávce ve škole za onoho režimu. Tváře bez výraznějších emocí si lačně prohlížejí věci, které si za své almužny nikdy nebudou moct koupit. Pracháči si zase oblékli nejnovější výdobytky módy, které stejně nikoho nezajímají. Bylo mi z toho na blití.

Občas vybral i normální lokality jako sklep, nefunkční kino či divadlo. Dva starci si vyšli za bývalou kulturou. Jednou jsme debatovali před márnicí, jindy na hřbitově, s čímž jsem jako fanoušek a milovník všeho morbidního neměl nejmenší problém. O týden později fitness centrum. Mezi nabouchanými steroidovými těly s holými hlavami jsem se cítil jako moucha. Nepomohla mi ani moje výška sto osmdesát sedm centimetrů. Chlapi se bavili na účet dvou padesátiletých starců, kteří bojovali s fast foodem.

INGRID RUDAVSKÁ

Přestože jsem policajt, odcházel jsem odtamtud zbitý jako boxovací pytel. Od té doby si mě Milan dobíral: „Kostlivče, nikomu to neříkej!“

A dnes rande pod elektrickým vedením, navíc nefunkčním, někde v díře za Stupavou. Milan byl „chuj“ s malým i velkým ch. Milan „chuj“ Chujovský – kdyby to někomu ušlo – byl můj dlouholetý kamarád, spolužák ze základky a kolega v jednom. Dodnes jsem nepochopil, proč si příjmení nezměnil. Jestli si ho chtěl nechat, měl si změnit aspoň trvalé bydliště a číslo účtu. Já bych na jeho místě vyměnil všechno – včetně manželky, stejně byla hysterka, práce, ve které se dodnes nenašel, kamarádů, kteří si z jeho jména utahovali, tedy kromě mě, samozřejmě, a rodiny. Příjmení se dědí a tak dál. Jmenovat se Chujovský byla podle mě čirá úchylka, abnormalita a stupidita prvního stupně, ale jemu to zjevně pořád nedocházelo. Říkal, že život se neskládá z detailů. S tím jsem souhlasil, ale některé detaily se prostě nedají přehlédnout. Kroutí se z nich uši i oči.

Zaparkoval jsem. Osm hodin, pátek večer, ideální čas na večírek ve dvou: chuj a já, párty bez sexu. Měsíc vykukoval zpoza hory, krajina se skrývala ve tmě. Léto bylo horké a dusné. Ptáci něco vykřikovali, ale nerozuměl jsem jim ani hovno. Najednou se spustil déšť. Vysrat se na takové počasí. Žádný déšť nehlásili, sakra! Hotová idylka pro romantiky. Postavil jsem se přímo pod elektrické vedení. Dírou v deštníku na mě pravidelně kapala voda v rytmu tlakové níže. Pod nohama bláto, na ruce zlato, hodinky od trhlé bývalé, ještě střelenější než Milan. Ludmila při sexu uklízela a zároveň vařila. Nikdy nepochopím, jak to pokaždé stíhala. Pořád někam odbíhala, ale nakonec se stejně udělala dřív než já. Víím, že sex nejsou

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

závody, ale štválo mě to. Během pauzy, když si zase někam odběhla, mi přes obličej hodila svoje kalhotky, abych se zatím zabavil a pták mi neochabl. Pak se vrátila a rychle si na mě nasedla jako na koně. Každý sex s ní trval asi dvě hodiny. Co chlap neudělá kvůli šukání? Měla opravdu krásně tvarovaný velký pevný zadek a prsa. Bradavky jí stály jako vojáci na stráž. Postupem času jsem si na ty její čím dál delší přestávky zvykl. Později mi stačily kalhotky a nakonec jsem nepotřeboval ani ty. Ke konci našeho kvazimileneckého vztahu jsem se těšil už jen na ty přestávky. A pak to přišlo. Zničehonic jsem se s ní stručně rozešel, protože jsem prostě potřeboval změnu. Jistou dobu jsem si sexuálně vystačil sám, pak jsem si našel novou známost. Náš sex byl pravidelný jako menstruace. Až tehdy mi došlo, proč jsem byl s Ludmilou.

Čekání na Milana jsem si krátil přemýšlením, o čem vlastně naše srazy jsou. Co jsme na nich dosud vyřešili? Hovno. Dva kokoti jen zabíjeli čas stejně jako pipky v nákupních centrech nebo na internetu.

Někde něco zašustilo. Okamžitě jsem zpozorněl, ale zvuk se nezopakoval. Nejspíš zajíc nebo bobr, ale klidně to mohl být i mužíček z vesmíru nebo nějaký jiný chuj.

„Milane?“ zakřičel jsem do ticha. Můj hlas mě vyděsil, protože najednou zněl cize.

Nic, žádná odpověď. Milan si na mně asi zkoušel nějaký kanadský žertík. Možná někde schoval auto a teď se na mně, starém hovaďu, skvěle baví. Ale je možné, že ještě nedorazil. Po chvíli jsem se uklidnil a pokračoval v přemýšlení, zatímco mi déšť pravidelně kapal na hlavu.

Na nic světoborného jsme s Milanem na našich srazech nepřišli, ale z hlav se nám kouřilo jako kdysi

INGRID RUDAVSKÁ

z chladičů v Jaslovských Bohunicích. Nehonili jsme si navzájem ani jsme nepracovali na plánu, jak spasit svět a vyřešit globální oteplování nebo inflaci. Prostě jsme nedělali nic. Potřebovali jsme jen odpočinek. Dali jsme si jointa, vypili pár piv nebo panáků, spokojeni se vrátili domů k nefungujícím rodinám a stereotypní práci. Potřebovali jsme změnu, protože jsme se nudili. Co jiného se v tomhle světě dá dělat? K čemu vlastně život je? Milionkrát jsme rozebírali smysl života, ale ani jeden z nás ho nenašel. Přemýšleli jsme, proč musí lidé pracovat, co bude po smrti a jiné nepodstatné kraviny, jen aby řeč nestála. Stěžovali jsme si na manželky, na manželský monotónní sex, na sousedy, kolegy, politiku... Huby se nám nezavřely celé noci, dokud jsme nad ránem nepadli únavou.

Milan chodil vždycky přesně. Jediná jeho výhoda, jinak to byl chuj, ale to už jsem říkal. Proč, to nevím. Prostě byl. Stejně jako já. Lidé jsou chujové, nic víc, nic míň. I já byl chuj, protože jsem mluvil sám se sebou. Propuklo to během jedné neplánované globální pandemie. Seděl jsem doma jako kanárek v kleci, nikam se nedalo chodit, sociální interakce nula. Bez internetu by člověk nepřežil. Kromě manželky a syna jsem nikoho neviděl, tak jsem se nejdřív bavil s televizí, mobilem, zdí, nádobím, kuchyňskou linkou, záchodem, počítačem, až jsem skončil u sebe. Uvěřil jsem, že jsme dva. Schizofrenie jako vyšitá. Psychologové tehdy měli prázdné kapsy, ale postkovirovým syndromem si je později zase naplnili. Myslím, že obětí pandemie bylo víc.

Podíval jsem se na mobil, abych zkontroloval čas, když vtom jsem se znovu lekl šustotu. Tentokrát byl blíž. Možná nějaký pták nebo úchyl. Uprostřed louky? V dešti? Absurdní! Chtěl jsem Milanovi zavolat, ale

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

samozřejmě jsem neměl signál. Posvítíl jsem si mobillem na místo, odkud se šustění ozvalo. Zdálo se mi, že jsem tam něco zahlédl, ale nevěděl jsem, co to je. Nějaký hraboš nebo tvor z mé fantazie? Možná mé druhé já, se kterým jsem vedl neustálý rozhovor. Pozorně jsem se zaposlouchal, ale žádný další zvuk jsem už nezaznamenal, tak jsem to nechal plavat.

Milan měl deset minut zpoždění. Co když myslel jiné elektrické vedení? blesklo mi najednou hlavou. Byl jsem už celý promočený a nasraný, tak jsem se vrátil k autu. Deštník jsem hodil na vedlejší sedadlo a pokusil se nastartovat. Neúspěšně. Pokus jsem zopakoval ještě několikrát, ale auto nenaskočilo. Rozzuřeně jsem práskl dlaní do volantu, když něco přeběhlo před autem. Prudký a rychlý pohyb. Nestihl jsem si všimnout, co to bylo. Jsem městský člověk a z přírody bývám vyplesklý. Mohlo to být nějaké zvíře, duch, upír, vlkodlak, mimozemšťan nebo lesní příšera. Napadlo mě ještě několik možností a musel jsem je násilím zarazit, abych předešel záchvatu. Analyzoval jsem situaci. Byl jsem sám uprostřed noci, někde v prdeli, v rozbitém autě, které dosud šlapalo jako hodinky, lilo jako z konve, slyšel jsem podivné zvuky a zahlédl něco neidentifikovatelného. Horor! Konec! Začátek?

Vystoupil jsem z auta a ušel pár metrů. Najednou cesta končila. Jak je to možné? Vždyť jsem po ní přijel, tak kam zmizela? Nemohla se přece propadnout do země. Místo ní jsem viděl louku a v dálce za ní les. Vrátil jsem se do auta. Nenaskočilo ani po nesčetných pokusech. Byl jsem v prdeli, a navíc jsem byl v té prdeli sám, unavený, hladový a žíznlivý. Jedl jsem před čtyřmi hodinami a v břiše mi vyhrával zajebaný orchestr. Jídlo a pití měl vždycky na starosti Milan.

INGRID RUDAVSKÁ

Já dělal oheň, servíroval a naléval. Se žízni jsem si poradil snadno. V autě jsem našel dva energetáky. Jeden jsem vypil na ex a druhý jsem si schoval na horší časy. Kdo ví, co mě ještě čeká. Znovu jsem zhodnotil situaci.

Fakt číslo jedna: Mobil se nedá použít, protože tu není signál, z čehož vyplývá fakt číslo dvě: Nikam se nedovolám.

Hypotéza číslo jedna: Milan nedorazil, takže se mu něco stalo.

Hypotéza číslo dvě: Milan nedorazil, protože si ze mě vystřelil.

Hypotéza číslo tři: Milan přijde.

Hypotéza číslo čtyři: Milan nepřijde, protože cesta zmizela.

Fakt číslo tři: Byl jsem hladový a unavený.

Fakt číslo čtyři: Napil jsem se.

Fakt číslo pět: Auto bylo v háji.

Fakt číslo šest: Až dopiju poslední energeták, nebudu mít co pít.

Fakt číslo sedm: Musím jít pěšky na silnici, kde si stopnu auto.

Otázka číslo jedna: Kam zmizela cesta?

Fakt číslo osm: Žádné auto kromě svého jsem tu neviděl.

Fakt číslo devět: Nespím se ženou. Už dlouho nám to v posteli nefunguje.

Fakt číslo deset: Zapomněl jsem pověsit prádlo. Žena bude nasraná.

Fakt číslo jedenáct: Z tolika faktů jsem byl ještě unavenější.

Fakt číslo dvanáct: Je načase se pohnout.

Fakt číslo třináct: Je třeba si zachovat smysl pro humor.

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

Fakt číslo čtrnáct: To je fakt.

Fakt číslo patnáct: Musím projít tím prokletým lesem, z něhož se neustále ozývá skřekot ptáků a praskání větví jako v Blair Witch, abych našel cestu.

Hypotéza číslo pět: Možná za lesem žádná cesta není.

Fakt číslo šestnáct: Absolutně jsem neměl náladu jít ve tmě do toho zkurveného lesa.

Po nějaké době jsem s děravým deštníkem a mobilem v ruce neochotně opustil suché území svého jinak milovaného, ale momentálně nenáviděného vozu, a ještě neochotněji jsem vykročil k lesu. Na otázku, proč mě ten les tak moc lákal, jsem bohužel neznal odpověď. Protože jsem odjakživa trpěl agorafobií, tedy strachem z velkých prostorů, věděl jsem, že louka mi poskytne bohatou škálu pocitů. Kamkoli jsem se podíval, viděl jsem přírodní katastrofu nebo přírodní úkaz. Někdy obojí najednou. Měl bych o tom někdy napsat knihu. Agorafobici by ji měli mít jako povinnou četbu. Kdysi jsem znal jednoho agorafobika, který byl impotent – nezáviděníhodná kombinace, která se vzájemně vylučovala. Žádná žena ho nechtěla.

Vzduch voněl deštěm a dřevem. Přemýšlel jsem, jestli cítím borovici, smrk, dub nebo buk. Ale stejně tak to mohl být javor, jedle či kaštan. Snažil jsem se tak aspoň trochu rozptýlit agorafobické obavy. Srdce mi přitom bilo do rytmu československé hymny. Nevím, proč mě napadla zrovna ona. Tlukot srdce jsem slyšel jako výstřely z děla. Každá kapka deště ve mně rezonovala, procházela mi tělem jako elektrický proud. Stébla trávy se ve světle baterky z mobilu vlnila a plazila jako hadi, všichni mířili ke mně. Začal jsem před nimi utíkat. Nemusel jsem hulit trávu ani brát drogy. Moje diagnóza byla zadarmo. Obloha

INGRID RUDAVSKÁ

stahovala svou černou oponu, svět se přede mnou uzavíral jako scéna v divadle. A ten agorafobický impotent byl navíc alkoholik. Musel jsem se zastavit a zhluboka se nadechnout. Tabletky jsem samozřejmě nechal doma. A ten chlapík si nedokázal najít žádnou ženu. Věděl jsem, že to po tolika záchvatech překonám, nebyl jsem nováček, ale momentálně jsem netušil jak. A ten magor nakonec šel na neschopenku. Stačilo si zachovat paniku a smysl pro humor. Zdálo se mi, že po obloze létají vesmírné lodě, Měsíc je přibližující se planeta, která narazí do Země. Zdálo se mi, že mě ti plazi na zemi spolknou a potom vyse-rou. Ale ten chlapík žádnou ženu ani nechtěl. Byl to magor. Stačil mu chlast. Svět přede mnou byl jedna obrovská černá díra, existoval jen kolem, pode a nade mnou. Co bylo za mnou, jsem nehodlal zjišťovat. Aspoň zatím ne. Z obou stran se na mě tlačily úchylné topoly tyčící se do obrovských výšek jako komíny předvádějící svůj labutí tanec. Čekal jsem, že se každou chvíli zřítí a já pod nimi chcípnu jako zašlápnutá moucha. Ještě předtím se ale vypařím jako vesmírný prach v černé díře. Zatímal jsem pěsti i víčka a počítal do nekonečna. Větve a listí se kývalo ve větru, kmeny vrzaly, stěna stromů se rozpínala do dálky. Neviděl jsem její konec. Najednou se na mě začala valit voda. Nekonečný vodopád strašně hučel. Nevím jak, ale ponořil jsem se do lesa.

Úzkost se zvyšovala přímo úměrně sílícím zvukům lesa. Abych ze sebe setřásl děs, začal jsem si nahlas vyprávět, jaký jsem měl den. Potom jsem si plánoval víkend, i když jsem žádné plány neměl. Vůbec to nepomáhalo. V lese zabloudím a celé dny budu žrát plody a houby, pokud vůbec nějaké najdu. Přede mnou něco přeběhlo. Zůstal jsem stát jako přikovaný

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

a vydýchal svůj záchvat. Přesvědčoval jsem se, že noc je statická stejně jako můj sexuální život, ale nebyla to pravda. Kolem mě se zhmotňovaly zvuky. Měl jsem pocit, že v trávě se něco hýbe. Sedl jsem si na zem, hlava se mi točila jako po skvělé pařbě. Po chvíli jsem se uklidnil, zvuky zmizely a všechno se vrátilo do normálu.

Ani tady, světe div se, nebyl žádný signál. Baterka ukazovala třicet devět procent. Skvělé. Na co bych v autě vozil nabíječku nebo baterku? A kam bych ji asi tak strčil, když auto chcíplo? Možná objevím strom se zásuvkou. Zasmál jsem se vlastnímu vtipu. Kdyby ten elektrický sloup fungoval, nabil bych si mobil tam, i když jsem netušil jak. Bavil jsem se opravdu skvěle. Zvedl se vítr a můj deštník odletěl neznámo kam. Nechal jsem ho osudu. Byla tma jako v pytli. Bez baterky chcípnu strachy, leda bych si rozdělal oheň z mokrého dřeva.

„Tak co teď?“ zeptal jsem se sám sebe. Odjakživa jsem byl svým nejlepším kamarádem, imaginárního jsem nepotřeboval.

Odpověděl mi pták a šumění listí.

„Kudy jít, abych se dostal na cestu?“ pokračoval jsem nahlas, abych vyplašil lesní zvěř a spolu s ní i svůj strach, který ve mně hlodal. Pot mi tekla po zádech, v žaludku mi rostla žhavá bomba tlačící na střeva. Potřeboval jsem srát.

Místo toaletního papíru mi stačilo shnilé listí, které se mi krásně zařezávalo do zadku. Extáze!

Nechal jsem hovno hovnem a pokračoval v cestě. Když jsem se ohlédl za sebe, nebylo mi úplně do smíchu, ale naštěstí jsem v té tmě nic neviděl. Zatím. Co není, může být. Spadl mi kámen ze srdce, respektive ze žaludku, a další hovno si razilo cestu střevy.

INGRID RUDAVSKÁ

Jak jsem tak šel, zdálo se mi, že slyším tenký hlas. Určitě to byly jen halucinace, ale stejně jsem se na chvíli zastavil a zaposlouchal se.

„V lese je poklad,“ ozval se kdosi skřehotavým, vysokým hlasem. Znělo to jako papoušek. Hlas přicházel shora. Namířil jsem tam světlo. Barevný pták mě posral. „V lese je poklad, řeknu ti souřadnice.“

„Pošli mi je na instáč nebo e-mail,“ odbyl jsem ho.

„Řeknu ti souřadnice,“ skřehotal.

„Jdi se vycpat!“

„Nejsi náhodou drzý? Musíš jít pět tisíc kroků rovně, potom zabočíš třicet sedm stupňů doleva, nato se vrátíš dvě stě osmdesát tři centimetrů diagonálně dozadu, potom půjdeš kolmo na diagonálu.“

„Ticho!“ vykřikl jsem.

„Dál se otočíš proti směru hodinových ručiček a –“

„Ticho, sakra!“ zařval jsem.

„Potom začneš kopat.“

Pointu jsem neslyšel, ale vůbec mi to nevadilo. Co mi vadilo, byl narůstající hlad, žízeň, samota, tma a to, že jsem zabloudil a že se odsud jen tak nevyhrabu. Jestli zítra nepřijdu do práce, snad mě začnou hledat. Jenže kdo? Chujovský? Byl to flegmatik a vegan. Ostatní kolegové? Měli mě na háku.

Něco se mihlo mezi stromy. Bylo to velké. Možná jelen. Žaludek jsem cítil až v krku. Namířil jsem tam světlo, vyklepaný jako řízek před smažením. Byl to nějaký člověk. Sakra! Žaludek jsem cítil ještě výš... nebo níž? Jako bych celý atrofoval.

„Je tam někdo?“ Vždycky jsem chytal nerva, když jsem tuhle otázku slyšel ve filmech, a teď jsem ji sám vyslovil. Nesmyslná věta – stejně jako celá moje existence. Ten někdo se schoval za strom. Třásl jsem se po celém těle, třásl se mi dokonce i úd a mozek. Za

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

chvíli to vylezlo. Byla to žena, ale dost hnusná a přehnaně tlustá. Nedokázal jsem určit její věk. Kudrnaté vlasy jí padaly na ramena, obličej měla zdeformovaný a po bradě jí stékalo cosi červeného. Krev! Kečup ani barvu by v lese asi nenašla, přemýšlel jsem. Potil jsem se jako sumo zápasník při sexu. To, že byla zombie, mi až tak nevadilo, spíš mi vadila její nahota. Čekal jsem, že mě bude chtít sežrat, přesto jsem stál na místě jako těžítka a čekal, kdo mě zvedne. Stáli jsme asi pět metrů od sebe. Ona čekala na moje maso, já na zázrak. Vyrasila právě ve chvíli, kdy jsem se chtěl rozběhnout. Smůla, měl jsem jednat rychleji. Řítla se na mě s rukama nataženýma před sebe. Naštěstí jsem věděl, že zombíci jsou pomalí jako slepci na závodech. Věděl jsem to z hororů, které jsem měl tak rád. Chraplavý vráskot té příšery se nesl volným prostorem v několikanásobné ozvěně. Přicházel ode všad. Znělo to jako křik umírajícího prasete. Tohle nedopadne dobře. Vzal jsem nohy na ramena a mazal do řiti, jenže jsem utíkal akorát tak hlouběji do lesa, respektive do lesní řiti, jež mě pohltila jako černá díra. Odháněl jsem od sebe dotěrné větve, které mě škrábaly na obličej, rukou i po celém těle. Řev té tlusté obludy mi naháněl hrůzu, až se mi postavily všechny chlupy na těle i mimo něj. V jednu chvíli mě ta bestie dohnala a srazila k zemi. Věděl jsem, že je se mnou amen. Zemřu jako potrava pro zombie. Jenže ona mě začala kouřit. Byla hladová po sexu. Kdo by to byl čekal? Kdybych neležel, omdlel bych. Byla nadržaná jako právě probuzená panna. Ale co ta krev, která jí stékala po obličej, na prsa? Co když Chujovskému ukousla ptáka? Tvrdl jsem. Ne že bych byl na prasárny, prostě jsem jí podlehl. Strčila si můj zázrak do vagíny. Nestihl jsem se ani bránit. Ne že

INGRID RUDAVSKÁ

bych chtěl, ale přece jen jsem čestný muž. Se svou ženou jsem nespál a prostitutkám jsem poctivě platil jednou týdně. Milenku jsem si zatím nepořídil. Její tempo mi vyhovovalo. Dokonce se mi zdálo, že během aktu viditelně zhubla. Připomínala bývalou, která byla nymfomanka. Zemřela před lety, ale už nevím na co. Možná to byla ona, dokonce se jí trochu podobala v obličeji, aspoň co jsem v té rychlosti stačil postřehnout. Za chvíli mě zaplavila slastná vlna orgasmu, která přišla současně s jejím. Bylo to božské. Chtěl jsem víc, ale moje milenka měla jiný názor. Zmizela stejně rychle, jako přišla. Pak jsem uslyšel kroky. Zleva. Zbledl jsem. Další nymfomanka? Namířil jsem tam světlo. Muž. Zombie muž. Nahý muž. Špinavý zombie nahý muž s trčícím ptákem.

„Ne!“ Můj výkřik protal noc jako čerstvě nabroušený řeznický nůž. Zombík se na mě řítí, já couval. Muselo to vypadat komicky. Ten úchyl mě za žádnou cenu nesmí dostat, radši tu na místě chcípnu. Nadrženou lesní ženskou jsem dal, ale chlapa odmítám. Funěl jsem jako lokomotiva. Udělal jsem otočku a pak kotrmelec. Najednou se na mě odněkud vyřítí nahý robot. Za chvíli jsem byl obklíčený. Byl jsem v pasti. Lesní žena byla jen předehra, tihle sexuální predátoři mě chtěli dorazit. Z násilní mě jeden po druhém nebo unisono jako sbor sexuálních maniaků. Po aktu mě sežerou zaživa a z mého mozku si udělají míchanici. Jsem přece policajt, sakra! Všude samí roboti se vztyčenými ptáky. Propíchnou mě jimi, jako Drákula nabodával na kůly. Ptáky měli ocelové. Au! To bude bolet.

„Edgar Allan Poe: Havran,“ spustil jeden z nich pomalým uspávajícím hlasem.

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

„Co, p-prosím?“ koktal jsem. Ten úchyl začal recitovat Havrana. Znal jsem to. Policajti se básně odjakživa drilovali. Ale co to mělo znamenat? Předehra? Ostatní se k němu přidali. Za chvíli se mi zavíraly oči. Propadal jsem se do hypnózy. Jejich údy se zvětšovaly čím dál víc, ruce měli vzpažené k nebi. Monotónní hlasy mě přepnuly do spícího módu. Jejich penisy se zvětšovaly, až nakonec praskly. Koule i celá jejich těla taky.

„Nikdy víc!“ Při výkřiku jsem vyskočil. Poslední replika básně. Tohle byl můj moment. Teď, nebo nikdy! Protlačil jsem se mezi nehybné železné konstrukce robotů a pádil vpřed. Běžet zpátky by byla pitomost. Ledaže bych byl ve zpomaleném filmu. Pořád jsem měl před očima vztyčené kovové ptáky robotů.

„Musíš si pospíšit. Poklad je tvůj, ale za chvíli začne svítat a pak ho nenajdeš.“ Nade mnou letěl další pták.

„Seru ti na poklad!“ zařval jsem na něj a v tom momentě jsem přepadl na něco tvrdého. Noha mě bolela jako čert, ale nebyl čas naříkat. V dálce za sebou jsem viděl světlo. Zvedl jsem se a navzdory bolesti pokračoval dál. Možná jsem už dávno mrtvý a konečně najdu světlo na konci tunelu, analyzoval jsem situaci. Ale mohlo to být i UFO, které přivezlo ty úchylné roboty. Světlo ale nepřicházelo jen zezadu, ale i zepředu. Rozhrnul jsem větve a civěl na tu obludu uprostřed lesa. Vesmírná loď. Na ní přiletěli ti kreténi. Ale odkud se vzala ta zombie žena? Přiletěla s nimi? Měli ji jen na sex? Nebo to byla moje bývalá? Jestli tu potkám všechny mrtvé, se kterými jsem měl kdy něco společného, tak mě klepne. Nechci si ani představit, jak to vypadá v japonském lese sebevrahů.

INGRID RUDAVSKÁ

Zdálo se, že loď je opuštěná. Aby ne, když všichni robotičtí úchylové byli venku. Co tu vlastně dělali? Jakou měli misi? Co když unesli Chujovského? Ten by si přišel na své. Miloval vesmír a sci-fi filmy. Já byl spíš na horory.

Loď byla opravdu gigantická. Znovu mě přepadl známý pocit úzkosti. Nedokázal jsem si představit, jak do ní vlezu. Byla velká jako stadion, ještě větší. Jak je možné, že ji tu dosud nikdo neobjevil? Možná přistála teprve před chvílí. Mozek mi jel na plné obrátky. Tlukot vlastního srdce připomínal sílící bouři. Obraz před očima se mi rozmazával, zaplavilo mě známé teplo a potom chlad. Musel jsem se překonat, musel jsem vejít. Zvědavost byla silnější. Udělal jsem malý krok vpřed – byl to ale velký krok pro mě. Pak další krok a další... K lodi jsem kráčet jako posraný. Nohy jsem měl z gumy, tělo ze želatiny. Zvedl se silný vítr, který mě nadzvedl do vzduchu. Najednou jsem nad tou věcí levitoval, a tak jsem ji mohl prozkoumat z ptačí perspektivy. Měla tvar pohlavního údu s koulemi, které pravděpodobně sloužily jako motory. Pořádná obluda. Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Světlo blikalo přímo z uzdičky žaludu. Takže mimozemšťané sem přiletěli souložit. Nebo jen pozorovat, jak to děláme my. Ale proč recitovali Havrana, to byla záhada číslo jedna. Že by tak lákali své oběti? Záhada číslo dvě byla: Proč sem vůbec přiletěli?

Dveře lodi se náhle otevřely. Při dopadu na zem jsem se přilepil k nejbližšímu stromu. V oslepujícím světle by mě viděl i nevidoucí. Pot mi stékal po celém těle, ale úzkost naštěstí pomalu mizela. Za ty roky jsem se s ní naučil pracovat. Kromě toho, že jsem byl pacient, stal jsem se sám sobě i terapeutem.

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

Najednou jsem měl pocit, že se zastavil čas a že tu stojím celé hodiny. Nikdo z těch dveří nevycházel, a navíc bylo ticho jako v hlubokém lese. Vešel jsem dovnitř. Procházel jsem úzkou chodbou a prohlížel si obrazovky po obou stranách. Běželo na nich porno, ale ne ledajaké. Robotické a zpomalené. Kameraman měl smysl pro detail. Nevěřil jsem vlastním očím. Roboti si to mezi sebou rozdávali, jenže byli potichu a na tvářích výrazy, jako by umírali. Jejich tempo bylo pětkrát pomalejší než lidské seniorské. Zkrátka nenormální. Já bych se zatím udělal už nejméně třikrát. Jako by to ti roboti dělali na sílu, znuděně, apaticky, aby se asimilovali s lidskou rasou. Bylo to nechutné, odporné, nevkusné, pomalé a úchylné, ale stejně jsem se na to musel dívat. Kdybych souložil takovou rychlostí, do smrti bych se neudělal. Pták by mi tisíckrát změkl. Přesto jsem cítil v kalhotách tvrdost. Penis se mi zvedal, jako když se otevírá londýnský most. Lascivně a zároveň fascinovaně jsem nasával tu podívanou a přemýšlel, jestli je to umění, nebo kýč. Věčná otázka. Kamera přiblížila kovové koule a obrovského ptáka, jak pomalu vjíždí do kovové vaginy. Robotka nevydala ani hlásku. Nebyl jsem zhulený? Ale z čeho? Nebyl to jen důsledek mého záchvatu agorafobie? Nebo ten záchvat pořád trval?

Když jsem se po dlouhé době odlepil od obrazovky, měl jsem erekci. Dnes jsem měl sexu požehnaně, dvakrát. To se mi dlouho nepodařilo ani v civilizaci, natož v lese.

Za chvíli jsem se ocitl v místnosti větší než výrobní hala ve Slovnafu a znovu mě přepadl známý pocit úzkosti, který ještě zesilovala tma. Posvítíl jsem si mobilem, jenž ukazoval třicet sedm procent. Co bude, až mobil chcípne? Obklopovaly mě regály. Něco, co

INGRID RUDAVSKÁ

na nich leželo nebo stálo, mělo tvar houby, banánu a trojúhelníku. Až po chvíli mi došlo, že civím na údy a vaginy. Tohle už na mě bylo moc. Otřel jsem si pot z čela. Tohle už fakt překračovalo všechny hranice. V šoku jsem zíral na robertky, sexuální hračky, kostýmy, umělé vaginy a další perverznosti. Vesmírná loď představovala muzeum erotiky. Nejhorší na tom bylo, že mi zase stál můj kamarád. Musel jsem si ulevit. Dýchal jsem zhluboka, slastně jsem při tom přivíral oči, až jsem vyvrcholil. Sexuální hračky mi zatleskaly za rychlý výkon. A světe div se, pocit úzkosti zmizel.

Procházel jsem mezi exponáty. Penisy a vaginy měly různé barvy a tvary, po okrajích sálu stály a ležely umělé roboty mužů i žen. Chujovský by si tu přišel na své, stejně jako moje už mrtvá bývalá. Umělé údy byly kovové, plastové, kamenné či keramické, a dokonce vyrobené z jakéhosi slizu. Připadal jsem si jako ve snu. Tohle nemohla být skutečnost. Ráno mě probudí budík vedle manželky a vrátím se do nefunkčního manželství. Nebylo by tohle lepší?

Slizké penisy nejvíc připomínaly ty skutečné. Jeden jsem zkusil vzít do ruky. Byl příjemný na dotek. Vzápětí mnou však projel třes. Co to tu sakra dělám? Nejsem přece žádný úchyl, a už vůbec nejsem na chlapy. Proč si radši neukájím své chutě na umělých vaginách? Úd se začal zvětšovat. Stáhl jsem ruku a couvl jsem. Nechutné!

„Bud' pochválen,“ ozvalo se monotónním hlasem. Bud' jsem se už úplně zbláznil, nebo ten úd promluvil lidskou řečí. Nato se odněkud ozval smích. Baterkou jsem prozkoumal prostor, ale nikde jsem nikoho neviděl. Musel to být jeden z těch kokotů. Asi měl radost, že konečně vidí i něco jiného než své druhy. „Jsem Exodus,“ představil se penis. „Kdo jsi?“

NEODPOČÍVEJ V POKOJI

Aby toho nebylo málo, do rozhovoru se zapojila i umělá vagina. „Čest práci!“ vycenila na mě upíří zuby. Málem mě trefilo. Údy pískaly a vaginy mlaskaly. Nato unisono spustily slovenskou hymnu. Potom následovala česká, za ní rakouská, francouzská a tak dál. Nejvyšší čas zmizet. Jak jsem se otočil, narazil jsem do něčeho měkkého. Nechtěl jsem vědět, co nebo kdo to byl. Chtěl jsem jen utéct.

Vlkodlaci si před lodí pochutnávali na čerstvém mrtvém těle lesní ženy nebo víly, která mě znásilnila. Takže už žádný sex nebude, pomyslel jsem si zklamaneč. Nevím, co dělat. Když se rozběhnu vpřed, vlkodlaci mě doženou, když se vrátím do lodi, čeká na mě ta měkká příšera. Těžké rozhodování. Vždycky jsem s tím měl problém, ostatně narodil jsem se ve znamení vah.

Po dlouhém filozofování, během něhož vlkodlaci spořádali polovinu těla, jsem nakonec zvolil druhou možnost – vrátit se do lodi. Ani za nic jsem se nechtěl proměnit v potravu. Občas je třeba riskovat!

Jakmile jsem vstoupil do muzea erotiky, narazil jsem do té měkké věci, od které jsem před chvílí utekl. Respektive ona narazila do mě. Byl to velký hnusný dětský balón červené barvy, který odporně a zároveň úchylně blikal. Nejednoho epileptika by jistě potěšil. Ten zkurvený balón se začal vznášet. Chyběl už jen klaun a celý cirkus. Obojí z duše nenávidím, přesněji řečeno od té doby, co jsem jako malý viděl To od Stephena Kinga, jsem se klaunů a cirkusu bál stejně.

Z balónu se začala valit hudba jako z manéže. Vyřítíl jsem se pryč kosmickou rychlostí. Nebyl čas prozkoumávat další místnosti muzea, musel jsem si zachránit kůži. Kolem mě proběhl chlap se sekerou v ruce.

INGRID RUDAVSKÁ

„Uhni!“ zařval jsem na něj. „Ty úchyle!“ dodal jsem, abych svůj vztek zdůraznil. Za patami jsem měl vlkodlaky a roboty. Chlap se sekerou mi znovu zastoupil cestu a přímo přede mnou si tou sekerou uťal hlavu. Nasucho jsem polkl, ale nebyl čas nad tím přemýšlet. Čas je drahocenný.

„Půlnoc se blíží, musíš hledat poklad. Souřadnice jsou...“ skřehotal nade mnou havran. O něco jsem zakopl a upadl. Ve světle baterky jsem uviděl kámen podivného tvaru. Až po chvíli mi došlo, že je to náhrobek a vedle hrob. Na náhrobku by nebylo nic zvláštního, kdyby na něm nebylo moje jméno, datum narození a mého odchodu na věčnost.

KAMIL ČAROVNÝ

1. 9. 1978 – 32. 5. 2023

Odpočívej v nepokoji!

Moje žena mě musela fakt nenávidět. Kdo jiný by mi v lese postavil pomník, a ještě s takovým vzkazem? Chujovský? Já sám? Byl jsem mrtvý? Nebyl? Datum mé smrti neexistovalo, takže to musel být hoax. Není náhodou tohle ten poklad, o kterém mi zpíval ten pitomý pták? Zeptal jsem se svého hrobu. Ten zarputile mlčel, jako mlčí asi všechny hroby. O pár metrů dál jsem objevil další hrob s pomníkem.

MILAN CHUJOVSKÝ

1. 6. 1978 – 32. 5. 2023

Chuj jsi byl, jsi a budeš, ani smrt to nezmění.

Musel jsem uznat, že jeho žena, pokud ho tedy pochovala ona, měla sympatický smysl pro humor. Analyzoval jsem situaci. Takže oba zemřeme ve stejný neexistující den a naše smrt ty dvě ženské dá, nebo nedá dohromady. Možná jsem už dávno mrtvý, i když byl červenec. Přesně sedmého července.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neodpočívej v pokoji.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.